

Docent Sentiment a hrabě Cynik
a já jsem jak oblázek na dně vodopádu,
co nemůže říct „no tak, já jdu jinam.“

Voda ho pořád, pořád omílá,
mít vůli, dávno bych tu nebyla,
ten kámen nemůže jít do penze,
čeká ho třeba jiná dimenze.

A jestli slza úsměv smočí,
ve vodě se jen pootočí.
A nastaví svou hrubší stranu,
mít tu moc, tak tu nezůstanu.

Můj smutek není žádnéj víajpí,
můj průšvih není žádná celebrita,
jsou to dva starý pacholci
a rudej koberec je zrovna neuvítá...

ná ná ná ná ná ná ná ná ná.....

A moje pochybnosti v uválených šatech,
postávaj tiše, kouřej v oprejskanejch vratech,
když už je ponor vážně přes čáru,
můžu si vylepšovat profil v bulváru.

Navěky říkat jenom to, co se sluší
a skončit jak balvan s obroušenou duší.

A jestli slza úsměv smočí,
ve vodě se jen pootočí.
A nastaví svou hrubší stranu,
mít tu moc, tak tu nezůstanu.

ná ná ná ná ná ná ná ná ná...

Navěky říkat jenom to...

A jestli slza úsměv smočí...